Annus XII - Vol. XII 1 Octobris 1920 Num. 11

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

CONSTITUTIO APOSTOLICA

MACEIENSIS

ERECTIONIS NOVAE PROVINCIAE ECCLESIASTICAE

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Inter varias gravissimasque Apostolatus Nostri curas, ea sane magni momenti est, quae dioecesum per universum orbem distributarum respicit statum. Est enim supremae Nostrae potestatis et iudicii illas moderari, earumque limites definire vel immutare, aut etiam novas provincias ecclesiasticas constituere, prout, habita temporum rerumque ratione, fidelium utilitati conducere dignoscimus.

Pluribus siquidem ex locis et a magnae notae viris animadversum fuit rei catholicae valde profuturum esse, si nova in Brasiliana Republica ecclesiastica provincia erigeretur, quae civiles Status *Alagoas* et *Sergipe* nuncupatos, complecteretur, in quibus modo tres dioeceses numerantur, Maceiensis, nempe, Penedensis et Aracainensis.

Hoc autem consilium cum plene secuti fuerint tum Nuntius Apostolicus in Brasiliana Republica, tum Archiepiscopi, quorum hoc interest, videlicet Olindensis et Recifensis, et Sancti Salvatoris, Nos, omnibus mature perpensis, ad praefatam erectionem deveniendum censuimus.

Quapropter, habito prius explicito consensu praedictorum Ordinariorum Archidioecesum Olindensis et Recifensis, ac Sancti Salvatoris aliorumque quorum hoc interesse poterat, ac ceterorum suppleto, qui

sua interesse praesumerent, Nos, suffragante venerabili fratre Angelo Scapardini, Archiepiscopo Damasceno, hodierno in Brasiliana ditione Sanctae Sedis Nuntio, ac de consulto dilectorum filiorum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, qui sacrae Congregationi Consistoriali sunt praepositi, de apostolicae potestatis plenitudine, Maceiensem sedem a iure metropolitico archiepiscopalis ecclesiae Olindensis et Recifensis absolvimus et eximimus, eamque ad gradum et dignitatem ecclesiae archiepiscopalis et metropolitanae evehimus atque extollimus. Huic autem sic erectae archiepiscopali et metropolitanae Sedi Maceiensi pleno iure attribuimus et assignamus omnia et singula iura, privilegia, praerogativas quibus ceterae archiepiscopales et metropolitanae sedes in Brasiliana regione gaudere solent, atque venerabilem fratrem Emmanuelem Antonium Oliveira Lopes, qui modo Maceiensem sedem obtinet, archiepiscopi titulo, dignitate, iuribus ac privilegiis augemus, una cum facultate deferendi crucem et pallium, sicut ceteri archiepiscopi, postquam tamen hoc ab Apostolica Sede in sacro Consistorio postulatum et impetratum fuerit.

Memoratae insuper Maceiensis ecclesiae capitulum illico ad metropolitani capituli gradum, titulum et honorem apostolica auctoritate pariter evehimus, cum omnibus iuribus, privilegiis, praeminentiis ac honoribus, quibus cetera metropolitana capitula in illis regionibus donantur.

Huius vero archiepiscopalis et metropolitanae sedis suffraganeae erunt dioecesis Penedensis, quae hucusque pertinuit ad archidioecesim Olindensem et Recifensem, et dioecesis Aracainensis, quae hucusque pertinuit ad archidioecesim Sancti Salvatoris; quas proinde a iure metropolitico ipsorum Archiepiscoporum eximimus et subtrahimus. Penedenses igitur et Aracainenses pro tempore Episcopi suffraganei erunt Archiepiscopi Maceiensis, cuius metropoliticae iurisdictioni, iuxta canonicas leges, subiecti erunt, sicut et ipsorum clerus et populus.

Fines autem huius archiepiscopalis et metropolitanae Maceiensis sedis iidem erunt ac fines qui hucusque episcopalem dioecesim Maceiensem efformarunt ac constituerunt. Nobis tamen et Apostolicae Sedi reservamus facultatem novas circumscriptiones et dismembrationes in hac nova ecclesiastica provincia libere peragendi quandocumque id in Domino magis expedire visum fuerit, quin ullum in hac re Antistitum et Capitulorum consensum exquiri, aut territorialem ullam compensationem attribui necesse sit.

Praesentes autem litteras et in eis contenta quaecumque nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio,

seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu, notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia et potestatis plenitudine editas, perpetuo validas esse et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque iis omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari volumus et decernimus, sublata cuicumque, etiam cardinalitia dignitate fulgenti, quovis aliter iudicandi et interpretandi facultate, irritum quoque et inane decernentes quidquid in contrarium, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Ad haec omnia, ut supra, exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Hieronymum Thomé da Silva, archiepiscopum Sancti Salvatoris in Brasilia, eidem tribuentes necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, aliam personam in ecclesiastica dignitate constitutam, simulque definitive pronuntiandi super quavis difficultate, vel oppositione in exsecutionis actu quomodolibet oritura, imposito tamen eidem onere, intra sex menses, a data praesentium litterarum computandos, ad sacram Congregationem Consistorialem mittendi authenticum exemplar exsecutionis peractae.

Non obstantibus praedecessorum Nostrorum constitutionibus et ordinationibus, ceterisque quibuscumque in contrarium praemissorum, quibus omnibus, de illis eorumque totis tenoribus praesentibus litteris pro expressis habentes, motu, scientia et Apostolicae potestatis plenitudine latissime specialiter derogamus.

Nemini ergo liceat quae hisce litteris Nostris statuta sunt infringere, vel eis, ausu temerario, contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo, die decima tertia mensis februarii, Pontificatus Nostri anno sexto.

O. Card. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. Card. DE LAI, *Ep. Sabinensis,*
Secret. S. Congreg. Consistorialis.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Ludovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXI, n. 2.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TEMPLUM TREVIRENSE SANCTI MATTHIAE TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS HONESTATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Exstat in civitate Trevirorum ecclesia Deo sacra in honorem sancti Matthiae, in qua huius Apostoli ossa recondita sunt et antiqua christiani populi religione coluntur. Sacra autem haec aedes eo ipso in loco consurgit, ubi sanctus Eucharius, quem Romanum Martyrologium discipulum divi Petri et primum Trevirensium episcopum praedicat, una cum Valerio et Materno, prima christianae fidei fundamenta in eadem urbe posuit. Constat sane ex vetustissimis monumentis, a primis Ecclesiae saeculis eum locum fuisse christianis ritibus sacrum. Consignata autem maiorum sermone traditio refert, corpus sancti Matthiae a sancta Helena, Constantini Magni matre, una cum aliis insignibus sacris relliquiis Trevirensi Ecclesiae fuisse donatum. Templum, molis magnitudine praestans, duodecimo saeculo conditum, a Decessore Nostro beato Gregorio III Pontifice, adstante sancto Bernardo abbate, consecratum est. Multa per saecula continens templo fuit insignis Ordinis sancti Benedicti abbatia, quam monachi illustrarunt, regularis disciplinae studio non minus quam doctrinae laude spectati. Everso per nefas a Gallis invasoribus coenobio monachisque a sede deturbatis, parum abfuit quin ecclesia ipsa funditus everteretur; quae tamen exinde mansit parochialis ecclesia suburbii Trevirensis, cui a sancto Matthia nomen est. Haud tamen interrupta mansit Trevirensium civium et advenarum devotio erga ecclesiam illam et sepulcrum apostoli Matthiae. Etenim ad celeberrimum illud sanctuarium iugiter confluxere innumeri turmatim fideles, tum apostoli relliquias veneraturi, tum etiam imaginem beatae Mariae Virginis, quae eodem in templo antiquo cultu asservatur. Pluribus et insignibus quidem privilegiis atque indulgentiis Romani Pontifices, Nostri Decessores, hoc templum auxerunt atque locupletarunt. Novissimis autem annis, temporis iniuria fatiscens, sacra aedes, corrogata a fidelibus stipe, instaurata est, novoque in praesens cultu

renidet. Nunc vero cum dilectus filius Iacobus Freitz, hodiernus parochus dictae ecclesiae ad sancti Matthiae, Treviris, enixis Nos precibus flagitet, ut ecclesiam enunciatam ad Basilicae Minoris dignitatem evehere dignemur, dictasque preces cumulet atque ornet amplissimum Trevirensium episcopi suffragium; Nos votis his concedendum ultro libenterque existimavimus. Quare, conlatis consiliis cum venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, episcopo Portuensi et sanctae Rufinae, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, Nos, animo repetentes christianae antiquitatis memorias, quae ipsi templo tam sacris pignoribus illustri quodammodo inhaerent, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi, perpetuumque in modum, praefatam ecclesiam Treviris exstantem, sancti Matthiae nomine et honore Deo consecratam, titulo ac dignitate Basilicae Minoris condecoramus, omnibus et singulis privilegiis eidem attributis quae Minoribus almae huius Urbis basilicis de iure competunt. Porro haec concedimus, decernentes praesentes Litteras Nostras firmas, validas atque efficaces semper exstare et permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XX martii anno MCMXX, Pontificatus Nostri sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

PRAEFECTURA APOSTOLICA NIGERIAE INFERIORIS IN AFRICA OCCIDENTALI IN VICARIATUM APOSTOLICUM ERIGITUR TITULO NIGERIAE MERIDIONALIS.

BENEDICTUS PP. XV

Ad futuram rei memoriam. — Quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere ac feliciter eveniant, ea ut sollicito studio praestemus Nos admonet supremi Apostolatus munus, quo in terris divinitus fungimur. Iamvero ut fructus uberiores in Praefectura Apostolica Nigeriae Inferioris in Africa Occidentali divini Verbi praedicatio in dies ferre valeat, cum, attentis etiam sacrarum aedium multiplicitate,

aucto institutorum fideliumque numero, ac populi pietate in praedicta Missione feliciter progrediente, opportunum visum sit consilium enunciatam Praefecturam in Apostolicum Vicariatum erigere, Nos, omnibus rei momentis attente perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, haec quae, infra scripta sunt idcirco decernenda existimavimus. Nimirum ut fidelium illarum regionum spirituali bono satius provideamus, apostolica Nostra auctoritate, praesentium tenore, Praefecturam Apostolicam Nigeriae Inferioris in Africa Occidentali in Vicariatum Apostolicum erigimus, actualibus limitibus servatis, illique nomen facimus Nigeriae Meridionalis. Non obstantibus Constitutionibus et sanctionibus apostolicis, ceterisque omnibus speciali licet atque individua mentione ac derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XVI aprilis MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

PRAEFECTURA APOSTOLICA GUINEAE GALLICAE IN AFRICA OCCIDENTALI IN VICARIATUM APOSTOLICUM ERIGITUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Supremi apostolatus munus, quo in terris divinitus fungimur, Nos monet ut ea sollicito studio decernamus, quae in exploratam cedant christianae plebis utilitatem. Iamvero, ut in Praefectura Apostolica Guineae Gallicae in Africa Occidentali catholicum nomen impensius promoveatur, atque christiana fides maiora in dies incrementa capiat, cum opportunum visum sit consilium eamdem Praefecturam provehere ad Vicariatum Apostolicum, Nos, omnibus rei momentis attente perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, haec quae, infra habentur, idcirco statuenda existimavimus. Nimirum quo satius religionis incremento in ea regione consultum sit, Praefecturam Apostolicam Guineae Gallicae in Africa Occidentali in Vicariatum Apostolicum, auctoritate Nostra, vi praesentium, erigimus, iisdem limitibus servatis ac nomine Guineae Gallicae. Non obstantibus constitutionibus et sanctionibus apostolicis

ceterisque omnibus, licet speciali atque individua mentione ac derogatione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XVII aprilis MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

PERANTIQUA ABBATIA NERESHEIMENSIS SANCTORUM UDALRICI ET AFRAE IN INTEGRUM RESTITUITUR ET CONGREGATIONI BEURONENSI UNITUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Inter Suebiae coenobia, quondam celeberrima, tam antiquitatis gloria, quam regularis disciplinae laude atque humanarum litterarum studio, iure meritoque praeclara extitit et vulgatissima fama libera atque imperialis ad sanctorum Udalrici et Afrae abbatia Neresheimensis. Haec originem duxit ab Hartmanno, comite de Dilligen, qui, anno reparatae salutis 1095, ecclesiae monasteriique fundamenta posuit et, regularibus Canonicis ibi primo collocatis, mox illuc sancti Benedicti monachos Hirsaugienses, perinsignis tunc observantiae, e monasterio Petrishusiano, Constantiensis dioeceseos, accersivit, atque ita ex hoc florentissimo monasticae disciplinae seminario surculos in sancto Udalrici monte plantavit, uberrimos integerrimae asceseos fructus in longam posteritatem daturos. Hanc fundationem rec. me. Praedecessor Noster Honorius Papa II propensae voluntatis peculiari testimonio prosequutus, anno Domini 1125, apostolica auctoritate confirmavit: fratres autem per septem integra saecula, usque ad nefariam expulsionem ineunte saeculo nuper elapso peractam, piae fundatoris intentioni grato iugiter animo, laudabili studio responderunt. Abbates ad sanctorum Udalrici et Afrae, turbulentissimis etiam Ecclesiae ac Reipublicae temporibus, non solum ipsi inconcussa fide romanae unitati et catholicae veritati adhaeserunt, sed etiam suos in Christo filios suaeque ditioni subditos ab omni haereseos contagio servaverunt immunes. Quo aptius propriae monasticae familiae et totius Ordinis bono consulerent, ab anno 1497 Bursfeldensi Congregationi subiecti fuerunt, visitationis munere saepius strenue functi, usque dum abbas Simpertus, anno Domini 1685, propriam Congregationem, Suebico-Bene-

dictinam nuncupatam, sub titulo Sancti Spiritus excitavit. Quantum vero promovendis litterarum studiis adlaboraverint potissimum in alma Universitate O. S. B. Salisburgensi vix digno laudis praeconio celebrari potest. Decorem autem domus Dei adeo iidem abbates dilexerunt, ut, neque laboribus neque sumptibus parcentes, novum itemque magnificum templum extruendum curaverint, amplitudine non minus quam structura et artis operum ac pictarum tabularum ornamento praenobile. Attamen, vix decennio post sollemnem novi huius templi consecrationem, gliscente teterrima tempestate et rerum publicarum non minus quam sacrarum nefaria eversione, anno Domini 1802, libera atque imperialis haec Neresheimensis abbatia, a civili gubernio vi oppressa est. Quadragesimus quintus huius coenobii abbas, Michaël Dobler, a sacro limine deturbatus, exsul supremum diem obiit anno 1815; novissimus autem eiusdem Capituli monachus anno 1854 e vivis excessit. In praesens vero, quod felix faustumque siet, ex auspicato spes prope certa arridet futurum ut brevi enunciatum perinsigne coenobium in pristinum restituatur. Dilectus enim filius celsissimus Princeps vir de Thurn et Taxis, cuius in familiae proprietatem, ex lege saecularizationis, quam vocant, suppressae eiusdem abbatiae sedes omnesque possessiones transierunt, munificentia sua liberum usum monasterii, in statu quo antea servati, partemque non exiguam fundorum archicoenobio Beuronensi O. S. B. concessit. Quocirca cum dilectus filius Raphaël Walzer, archiabbas monasterii sancti Martini Congregationis Beuronensis, Ordinis sancti Benedicti, desiderio flagrans denuo instaurandi tantam divini cultus scholam, supplici prece Nos flagitaverit, ut ea decernere dignemur quae ad abbatiae eiusdem restitutionem conducant: Nos votis his annuendum ultro libenterque exsistimavimus. Et sane nihil Nobis magis cordi est, quam hae veteres inclyti Benedictini Ordinis abbatiae, haec veneranda fidei ac religionis monumenta, quae, licet inter mediae aetatis tenebras, quasi lucida sidera, micarunt, hac quidem nostra aetate ad pristinum decus et splendorem redeant. Quare, collatis consiliis cum dilecto filio Nostro S. R. E. Cardinali Praefecto Congregationi pro negotiis Religiosorum pertractandis, haec quae infrascripta sunt, apostolica Nostra auctoritate, per praesentes decernimus; nimirum: I. Perantiquam abbatiam sanctorum Udalrici et Afrae Neresheimensem, O. S. B., cum omnibus iuribus ac privilegiis olim ei concessis, in integrum restituimus, eamque tamquam abbatiam sui iuris Congregationi Beuronensi unimus, nec non privilegiorum et favorum huic Congregationi concessorum participem eam reddimus. - II. Plenam Neresheimensis abbatiae sic per nos restitutae administrationem, cum omnibus iuribus et faculta-

tibus, quae abbati regulari de regimine ex iure competunt, dilecto filio Raphaëli Walzer, hodierno archiabbati, eiusque legitimis in memorata archiabbatiae sancti Martini de Beuron successoribus, tamquam administratoribus apostolicae huius Sedis, committimus, usquedum religiosa familia Neresheimensis tanta, favente Deo, incrementa susceperit, ut proprius eidem praefici possit abbas. Facultatem dictum abbatem nominandi, iuxta constitutionem in eadem Congregatione vigentem, dicto administratori benigne concedimus, ubi primum ipse opportunum tempus omniaque a sacris canonibus requisita adesse iudicaverit. - III. Denique monachis Beuronensibus, qui ad efformandam primam restitutae abbatiae familiam mittantur, liberam impertimur facultatem, statim post restitutionem abbatiae Neresheimensis stabilitatem suam ibi firmandi, licet secundum Constitutiones Beuronenses, monachi ad monasterium de novo fundandum transeuntes stabilitatem suam transferre non possint, nisi post quinquennium ibi peractum. - Haec concedimus, praecipimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XIV iunii MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

V

TEMPLUM METROPOLITANUM INSULAE SANCTI DOMINICI, ANNUNTIATIONI BEATAE MARIAE VIRGINIS SACRUM, TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS ORNATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Inter Americae regiones, quae rerum gestarum memoria florent, merito recensetur sancti Dominici Insula, quam primam, post eam quam sancti Salvatoris nomine appellavit, Christophorus Columbus detexit et christianae religioni atque humanitati subegit ac peperit. Quo cum clarissimus omnium nauta, ad

locum *Sancto Cerro* postea nuncupatum, appulisset, primus Crucis Sanctae lignum erexit, quasi regionis illius possessionem Christo Redemptori daturus, illudque cum maritimi itineris sociis adoravit; inde etiam, in testimonium incensae erga Beatissimam Virginem pietatis suae, aurum transmisit mundissimum, quo Basilicae Liberianae lacunar obtectum atque ornatum mirifice est. Haud ita multo post, religioni in Dominiciana Insula provehendae ac stabiliendae Romani Pontifices Decessores Nostri consuluerunt, et quidem aptissime; Alexander enim PP. VI, Litteris Apostolicis ***Piis fidelium*** die 25 mensis iunii anno 1493 datis, Bernardum Boil, e Franciscalium Ordine, delegit, qui ibi Pontificii Legati munere fungeretur; Iulius II, anno 1504, primam in detectis Americae regionibus, episcopalem sancti Dominici sedem constituit, quam Paulus III anno 1545 ad Metropolitanae dignitatem evexit; denique fel. rec. Decessor Noster Pius PP. VII, pace post Gallicam rerum eversionem restituta, Litteris Apostolicis ***Divinis praeceptis*** die 28 mensis novembris anno 1816 datis, iura, privilegia, praerogativas illius Archiepiscopalis Sedis, quam tantis nominibus commendari significabat, restituit atque confirmavit. Neque laudibus sane minoribus extollenda videtur Metropolitana sancti Dominici Ecclesia, Annuntiationi beatae Mariae Virginis dicata, quae, haud multo post detectam insulam invectumque illuc christianum nomen, exaedificari coepta est. Templum enim illud, solidissimis sectis lapidibus exstructum atque affabre ornatum, singulari opere artificioque perfectum, praestantissimum totius Dominicianae regionis monumentum merito dici potest. Ibidem vero, inter sacras reliquias, illud a Christifidelibus colitur Crucis lignum, quod a *Sancto Cerro* nuncupari supra diximus; invisere item licet Christophori Columbi sepulcrum, cum traditum a maioribus sit, inlustrem hunc catholici nominis propagatorem corpus suum ea in Ecclesia principe condi voluisse. Insulani autem non modo memoriam incliti viri peculiari veneratione prosequuntur, sed etiam virtutes atque constantem ardentemque eius fidem imitari atque exprimere sic conantur, ut fidei integritate, pietate et Apostolicae Sedis reverentia, veluti transmissa ab eo hereditate, in exemplum ceteris Americae Latinae incolis praefulgeant. Nil igitur mirum si populus Dominicianus Metropolitanam aedem frequentissimus celebret, eo vel magis quod Ordo Canonicorum et reliqui e clero divini cultus splendori animisque fidelium, cum poenitentia expiandis, tum sacra Synaxi et divini verbi praedicatione alendis studiosa voluntate prospiciunt. Quibus de caussis venerabilis frater Adulphus Alexander Nouel, votis quoque totius cleri populique sui obsecundans, a Nobis demisse exposcere non dubitavit, ut metropolitanum archidioecesis suae templum

ad Basilicae Minoris dignitatem evehere de apostolica benignitate vellemus. Placuit profecto oblatas Nobis preces peramanter excipere, ut non modo archiepiscopum ipsum voti compotem redderemus, sed etiam Dominicianae genti, Nobis et Apostolicae huic Sedi tam arctis necessitudinis vinculis devinctae, peculiarem exhiberemus paternae benevolentiae in eam Nostrae significationem. Itaque, apostolica auctoritate Nostra, praesentium vi perpetuumque in modum, Metropolitanam Ecclesiam sancti Dominici, Deo in honorem Annuntiationis beatae Mariae Virginis dicatam, Basilicae Minoris titulo ac dignitate honestamus, eidemque omnia privilegia, praerogativas, honores, indulta tribuimus, quae minoribus Almae huius Urbis basilicis de iure competunt. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, nunc et in posterum perpetuo suffragari: sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque et inane fieri, si secus quidquam super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XIV mensis iunii anno MCMXX, Pontificatus Nostri sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

VI

ECCLESIA SANCTAE MARIAE ANGELORUM IN URBE AD BASILICAM MINOREM EVEHITUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Titulum sancti Cyriaci in Thermis, fidei christianorum tempore Diocletiani imperatoris perinsigne monumentum, inde ab anno 1091 Carthusianis commissum, proximam aedem in Thermis incolentibus, iamque saeculo XVI dirutum, Decessor Noster Pius PP. IV in novum transtulit templum, quod in honorem sanctae Mariae Angelorum, Michaële Angelo Buonarroti architecto, aptatum est intra muros antiqui aedificii iam ad balneas constituti. Quod autem nova sacra aedes in profano eo loco constituta sit, videtur sollertissimo studio deberi cuiusdam Antonii Del Duca, pii sacerdotis e dioecesi

Cephaludensi Romae commorantis, qui simulacrum quoque beatae Mariae Virginis Angelorum inibi publicae Romanorum venerationi proposuit. Quod quidem simulacrum die 27 elapsi mensis iunii, hoc anno, aureo diademate Ordo Canonicorum sacrosanctae Nostrae Basilicae Vaticanae pro instituto suo sollemniter decoravit. Constat vero iam inde a saeculo XVI Christifideles ad hoc beatissimae Virginis simulacrum venerandum confluere consuevisse; at magis magisque sacra aedes, post quam recentiore tempore inibi paroecia auctoritate apostolica fuit erecta, a fidelibus Urbis celebratur, qui publice religionem suam et incensam erga Virginem pietatem testificantur. Cum autem dilectus filius Ioseph Giovanelli, cubicularius honoris Noster, ecclesiae sanctae Mariae Angelorum hodiernus curio, ut ipsius templi decus provehatur, supplicibus precibus, suffragio fultis venerabilis fratris Nostri Basilii S. R. E. Cardinalis Pompilj, episcopi Veliterni, in hac alma Urbe Nostra Vicarii in spiritualibus generalis, Nos rogaverit, ut eidem sacrae aedi dignitatem, titulum et privilegia Basilicae Minoris concedere dignemur, Nos votis hisce annuendum ultro libenterque censemus. Quapropter, ut fidelibus Urbis stimulos ad beatam Virginem Angelorum impensius colendam addamus et inlustre templum novae dignitatis ornamento augeamus, conlatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi Sacrorum Rituum praepositis, motu proprio ac de certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, praesentium tenore perpetuumque in modum, enunciatum templum, beatae Mariae Virgini Angelorum dicatum in hac alma Urbe Nostra, dignitate ac titulo Basilicae Minoris honestamus, cum omnibus honoribus, praerogativis, privilegiis, indultis, quae ceteris Minoribus Almae huius Urbis Basilicis de iure competunt. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XX mensis iulii MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

VII

CATHEDRALIS AEDES LEONENSIS DEIPARAE « MATRI LUMINUM » SACRA, IN REPUBLICA MEXICANA, TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS AUGETUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Tot inter celeberrima templa, quae in honorem Deiparae Virginis exstructa sunt ubique terrarum, iure adnumeramus praeclaram, tum maiorum memoria, tum populi frequentia, tum denique multis Romanorum Pontificum testimoniis, aedem cathedralem dioecesis Leonensis in Mexicana Republica. Ibi enim, duobus fere abhinc saeculis, pie colitur vetus Deiparae imago, cui titulus *a Matre luminum*. Ad quam affertur ex omni Mexicana provincia convenire consuevisse Christifideles quasi ad lumen salutis, sive impetraturos eius opem, sive de susceptis donis gratiam reddituros. Quare et iconem veterem et sacrum ei templum Romani Pontifices Antecessores Nostri claris iam testimoniis pietatis suae honestarunt. Nam, ut praecipua repetamus, Pius PP. IX, per Litteras Apostolicas die 12 septembris anno 1872 datas, primariam dioecesis Patronam Deiparam Virginem eo titulo constituit; Leo XIII, per similes Litteras die 20 martii anni 1901 Piscatoris annulo obsignatas, aurea corona eius imaginem praecingendam curavit; Pius X, denique, additionem historicam ad sextam divini Officii lectionem concessit, die sacro eidem Matri luminum perlegendam. Nihil igitur mirum si tam altis stimulis pietas fidelium, iamdiu virens, ita excitata auctaque sit, ut hodiernus Leonensium Antistes facile censuerit postulandum a Nobis novum pro templo suo Cathedrali decus, titulum nempe Basilicae Minoris, qui et in novam Virginis gloriam et in ampliorem populi utilitatem provide cederet. Nos vero, cui nihil est antiquius quam ut Mariae cultum foveamus ubique terrarum, nihilque videtur utilius quam in tantis saeculi tenebris ad Matrem Luminum errantes oves reducere, oblatis precibus libenti animo adnuimus. Quare, conlatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi Sacrorum Rituum praepositis, motu proprio ac de certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, enunciatum templum in dioecesi ista Leonensi in Mexicana Republica, Mariae Deiparae sub titulo *Matris luminum* dicatum, dignitate ac titulo Basilicae Minoris honestamus, cum omnibus honoribus, praerogativis, privilegiis, indultis quae Minoribus Almae huius Urbis Basilicis de iure

competunt. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque integros effectus iugiter sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinet nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ad definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die v augusti MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

VIII

DECERNITUR DE TRIDUANIS SOLLEMNIBUS ET DE CAPPELLA PAPALI IN BASILICA LIBERIANA HABENDIS ET DE SIMILIBUS SUPPLICATIONIBUS IN UNIVERSO CATHOLICO ORBE PERAGENDIS IN HONOREM SANCTI HIERONYMI, ECCLESIAE DOCTORIS, DECIMO QUINTO SAECULO AB EIUS OBITU EXEUNTE, ET INDULGENTIAE PLENARIA ET PARTIALES CONCEDUNTUR.

BENEDICTUS PP. XV.

Universis Christifidelibus praesentes Litteras inspecturis salutem et apostolicam benedictionem. — Cum in honorem sancti Hieronymi, Ecclesiae Doctoris, saeculo quintodecimo ab eius obitu exeunte, Pia Societas, ab eodem nuncupata, pro Evangeliis vulgandis, sibi propositum habeat sollemnia celebrandi, Nos, in eminenti Sedis Apostolicae loco, disponente Domino, collocati, iniuncti Nobis officii munera cupientes salubriter exsequi, hoc laudabile Piae Societatis inceptum, quod ad excitandam provehendamque fidelium pietatem erga eumdem Ecclesiae Doctorem erit summopere profuturum, amplissime probamus. Hieronymus enim, licet Stridone in Pannonia natus, in hac alma Urbe Nostra studiis litterarum sacrarumque disciplinarum vacavit, et postea diu sancti papae Damasi scriba atque a secretis perdiligens assiduusque fuit. Inter praestantissimos vero antiqui aevi christiani scriptores nemo forte reperiatur, qui acrius fidei morumque integritatem adversus haereticos et pravos christianos tuitus sit; at omnium consensu habetur et colitur Doctor Maximus Sacris Scripturis explanandis atque interpretandis, et Vulgata, quam eius studiis et laboribus Ecclesia debet,

non modo est, Concilii Tridentini decreto, authentica declarata et usu ecclesiastico recepta, sed etiam a doctis viris cotidie pluris aestimatur. Quam ob rem Piae Societatis, quae patrocinio ac praesidio Magistri omnium latinorum Sacrae Scripturae interpretum utitur, visum est Nobis merito commendare propositum, quod supra memoravimus, saecularia sollemnia celebrandi in Patriarchali Basilica sanctae Mariae Maioris, vulgo « Liberiana »: in quam, ut e constanti hominum memoria testimoniisque fide dignis colligitur, temporibus expeditionibus Crucigerorum a sepulcro Bethlemitico translatum est corpus sancti Doctoris, ibique servatur et pie colitur. Ut igitur, in hisce saecularibus sollemnibus, Piae Societati a sancto Hieronymo, de Evangeliorum divulgatione tam praeclare meritae, gratificemur, et simul sancti Doctoris cultum magis magisque apud Christifideles provehamus, statuimus peculiari voluntatis Nostrae significatione faustae commemorationis laetitiam ac sollemnitatem augere. Itaque decernimus in Liberiana Basilica, diebus decimo septimo, octavo et nono mensis decembris, hoc anno, triduanas haberi supplicationes, et, ad liturgiae splendorem amplificandum, postremo ex tribus die, id est decimo nono, Missam et alia divina officia in eodem templo in Pontificalibus celebranda, etsi Nobis absentibus, super altare maximum, Summis Pontificibus reservatum, peragi, adstantibus Emis ac Revmis S. R. E. Cardinalibus, nec non RR. DD. Praelatis, qui ius habent ad Cappellas Papales conveniendi, tamquam si coram Nobis Sacra illa celebrarentur. Licentiam tamen huiusmodi, per has Apostolicas Litteras, uti mos est, pro hac vice tantum concedimus atque impertimur. Ut sollemnia autem, quae supra diximus, uberiore cum spirituali emolumento celebrentur, largimur ut omnibus et singulis utriusque sexus Christifidelibus, qui, vere poenitentibus et confessis ac sacra Communione refectis basilicam sanctae Mariae Maioris, ultimo sollemnium praedictorum die, devote visitaverint vel Sacris inibi, ob hanc causam peractis, interfuerint, ibique de more pro Christianorum principum concordia, haeresum exstirpatione, peccatorum conversione ac sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, plenariam, semel tantum, omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Itemque iisdem Christifidelibus, qui, duobus triduanae supplicationis praecedentibus diebus, praedictam basilicam devote visitaverint, ibique, corde saltem contriti, ut supra oraverint, septem annos et totidem quadragenas de iniunctis eis, seu alias quomodolibet debitis poenitentiis, in forma Ecclesiae consueta relaxamus. Quas omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum rela-

xationes etiam animabus Christifidelium in Purgatorio detentis per modum suffragii applicari posse indulgemus. Quo autem huius decimiquinti saecularis anni commemoratio fructuosior ac sollemnior exsistat, optamus ut, intra annum a tricesimo die huius mensis septembris, in toto orbe catholico, quo et tempore et modo cuique Episcopo videbitur, sollemnis similis in honorem sancti Hieronymi, Ecclesiae Doctoris, triduana supplicatio fiat: cui quotquot interfuerint, eis omnibus et singulis indulgentias, quas et uti supra memoravimus, usitatis condicionibus, lucrari licebit. Quam triduanam supplicationem in dioecesibus peragendam aliave sollemnia vehementer cupimus ut praecipue promoveant sodales Societatum a sancto Hieronymo, sicubi exsistant, Academiae theologicae et quotquot in Seminariis et in studiorum Universitatibus rei biblicae vacant, ut magnus iste Sanctus ipsis non solum caelestis solatii copiam, sed idonea quoque auxilia benigne a Deo imploret ad recte Sacram Scripturam interpretandam, ab adversariis tuendam fructuoseque meditandam. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus ac Litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, ceterisque contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XV mensis septembris, anno MCMXX, Pontificatus Nostri septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IX

FACULTAS FIT PONTIFICIO INSTITUTO ORIENTALI DOCTORALES LAUREAS CONFERENDI.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Quod Nobis in condendo Pontificio Instituto Orientali proposueramus, ut, quantum in Nobis erat, antiquo catholicarum Orientis regionum decori restituendo consuleremus, id feliciter iam nunc evenire, ex iis quae, dilectus filius Ildephonsus Schuster, Abbas et Ordinarius S. Pauli extra Moenia, Praeses Pontificii Instituti Orientalis, nuper ad Nos attulit, permagna sane cum iucunditate comperimus; placuit enim accipere, plures iam ex utroque clero discipulos curriculum studiorum, quod, Litteris die XV mensis octobris anni MCMXVII datis, constituimus, uberrimo cum fructu exegisse. Opportunum igitur videtur, rem tam prospere, Deo dante, inceptam sic provehi, ut maiora in

dies incrementa capiat et copiosiores afferat utilitates, quibus in primis catholicae Ecclesiae Orientalis Patriarchae atque sacrorum Antistites merito delectentur, qui Instituti ipsius exordia et coram et scriptis Nobis sunt gratulati. Itaque ut piam alumnos inter aemulationem alamus honestumque laboris certamen promoveamus, utque simul doctores variis disciplinis in Instituto tradendis probe noverint quanti eorum peritiam diligentemque operam faciamus, re accurate perpensa conlatisque consiliis cum dilecto filio Nostro Nicolao S. R. E. Diacono Cardinali Marini, Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali secretario, apostolica auctoritate Nostra, harum Litterarum vi, Pontificio Instituto Orientali concedimus in perpetuum, ut, perinde atque aliae studiorum Universitates vel Academiae in Urbe exsistentes, doctorales laureas, in ecclesiasticis dumtaxat disciplinis quae ad Orientales christianas gentes attinent, conferre possit ac valeat alumnis ex utroque clero, cum latino tum orientali, qui eiusdem Instituti scholas, secundum leges et statuta ipsius propria ac per nos probata, biennium celebraverint et, facto scientiae suae periculo, cum voce tum scriptis, coram academico doctorum coetu, maiorem suffragiorum numerum retulerint. Praesentes vero Litteras, quibus Nobis videmur utiliter Instituti ipsius incremento consuluisse, decernimus firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinet, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XXV mensis septembris MCMXX, Pontificatus Nostri anno septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLA

AD R. P. D. ALOISIUM M. DE STEFANIS, ORDINIS S. HIERONYMI MODERATOREM GENERALEM: GRATIAS AGIT DE OBLATO SIBI EXEMPLARI EPISTULARUM EIUSDEM SANCTI DOCTORIS, QUAE DENUO EDITAE SUNT XV EXEUNTE SAECULO AB IPSIUS OBITU BEATISSIMO.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Gratum sane munus abs te nuper accepimus, bina volumina Epistularum S. Hieronymi, quas quidem, iamdiu in italicam linguam translatas, denuo vos edendas curavistis saeculo exeunte quinto decimo cum vir ille sanctissimus, a quo Institutum vestrum nomen habuit, ad caelestium sedes avolavit. Nec certe ulla alia excogitari poterat ratio dignior aut opportunior agendi eventus huius faustitatem. Etenim inter varia et praeclarissima opera quibus hic Ecclesiae Doctor christianam sapientiam illustravit, id est proprium Epistularum ut virum inducant, tanta sanctitudine doctrinaeque praestantem, cum hominibus omne genus de rebus aeternis colloquentem: cumque sic ferantur naturâ homines ut quorum scriptis delectentur eorum imitentur exempla, magnum inde expectari licet pietatis et fidei emolumentum. Quapropter, ex animo vobis gratulantes quod tam frugifero opere saecularia sollemnia in honorem Patroni vestri celebratis, id valde precamur ut quam plurimi has Epistulas perlegant; ita enim Hieronymus, hac aetate nostra, non aliter ac sua, virtuti infensissima, rursus ad christianae vitae studium italorum animos excitabit, constantiam praesertim in ipsis roborando ut impigre actuoseque contra novos improborum conatus avitam fidem tueantur. Qua spe laeti, in auspicium caelestium donorum itemque ut peculiaris benevolentiae Nostrae pignus, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, universaeque religiosae familiae cui tu praees sollerter, amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XIX mensis septembris MCMXX, Pontificatus Nostri anno septimo.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

PROVISIO ECCLESIARUM

S. C. Consistorialis decretis, SS̃mus D. N. Benedictus Pp. XV has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, nimirum:

30 iulii 1920. — Cathedrali ecclesiae Campinensi praefecit R. P. D. Franciscum de Campos Barreto, hactenus episcopum Pelotensem.

— Cathedrali ecclesiae Portus Nationalis R. P. D. Dominicum Carrerot, O. P., hactenus episcopum titularem Uranopolitanum et Praelatum SS̃mae Conceptionis de Araguaya.

13 augusti. — Cathedrali ecclesiae Petrocoricensi R. P. D. Christophorum Ludovicum Légasse, hactenus episcopum Oranensem.

19 augusti. — Titulari episcopali ecclesiae Spigacensi R. D. Eduardum Byrne, coadiutorem in ecclesia pro-cathedrali Dublinensi, deputatum in auxiliarem R. P. D. Guilelmi Walsh, archiepiscopi Dublinensis.

26 augusti. — Cathedrali ecclesiae de Huaraz, in Republica Peruviana, R. P. Dominicum Vargas, lectorem Ordinis Praedicatorum.

— Cathedrali ecclesiae Eriensi R. P. D. Ioannem Marcum Gannon, hactenus episcopum titularem Nilopolitanum.

31 augusti. — Cathedrali ecclesiae Pacensi R. D. Raymundum Perez et Rodriguez, vicarium generale revm̃i Archiepiscopi Granatensis.

7 septembris. — Metropolitanae ecclesiae Edmontonensi R. P. D. Henricum O' Leary, hactenus episcopum Carolinopolitanum.

9 septembris. — Episcopali ecclesiae Chatamensi R. P. D. Patritium Chiasson, iam episcopum titularem Lyddensem ac vicarium apostolicum Sinus S. Laurentii.

10 septembris. — Episcopali ecclesiae Carolinopolitanae R. P. D. Ludovicum O' Leary, hactenus episcopum titularem Hierapolitanum.

— Titulari episcopali eccl. Samaritanae R. D. Patritium Keane, parochum in Oakland, quem deputavit in auxiliarem episcopi Sacramentensis.

21 septembris. — Cathedrali ecclesiae Iacensi R. D. Franciscum Frutos Valiente, canonicum-cappellanum maiorem regum in Metropolitana ecclesia Toletana.

II

NOMINATIO

SSmus D. N. Benedictus Pp. XV, decreto S. Congregationis Consistorialis, nominavit:

30 iulii 1920. — Adm. Rev. P. Sebastianum Thomam, vicarium provincialem Fratrum Ordinis Praedicatorum Uberabae, *Administratorem Apostolicum Praelaturae Nullius SSmae Conceptionis de Araguaya.*

III

DESIGNATIO METROPOLITANI PRO CONCILIO PROVINCIALI

Iuxta can. 285 Codicis Iuris Canonici, episcopus Osnabrugensis, immediate Apostolicae Sedi subiectus, designavit Rmum Archiepiscopum Coloniensem.

Quam designationem Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV approbare dignatus est.

Romae, ex aedibus S. C. Consistorialis, die 27 augusti 1920.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

DIOECESIS *N.* ET ALIARUM IN GALLIA

CATHEDRATICI

Die 13 martii 1920

SPECIES FACTI. - Revmi Episcopi ecclesiasticae Provinciae *N.* in Galliis, canonibus 1504 et 1507 obsequentes, auctoritati S. Sedis postulatum quoddam de taxa pro cathedratico persolvenda subiecerunt, his terminis exponentes taxae rationem atque modum eam exigendi:

« 1° Les taxes de Chancellerie ne suffisent pas à couvrir les dépenses « des Secrétariats, et les évêques sont obligés de prendre sur leurs fonds « personnels ou de trouver ailleurs le moyen de combler les déficits. « La taxe *cathédratique* leur serait donc très utile à cet effet.

« 2° La base de cette même taxe, calculée en raison de fr. 0,02 par « habitant, est très modeste. Par exemple: le curé d'une paroisse de « 500 âmes ne donnera que 10 francs par an; le curé d'une paroisse « de 1000 âmes versera 20 francs, etc. Les deux centîmes ne sont pas « exigés de chaque personne de la paroisse: ils sont prélevés sur les « revenus des églises et des Confraternités ».

Idipsum postea fere iisdem verbis postularunt Ordinarii finitimae provinciae ecclesiasticae *X.*; ac nuperrime ex parte quoque Metropolitae archidioecesis *Z.*, nomine etiam suorum suffraganeorum, oblatae sunt preces pro approbatione taxae cathedratici singulis annis solvendae, ab ecclesiis paroecialibus primae classis, in summa decem francorum; a ceteris ecclesiis, octo francorum; a confraternitatibus, quinque francorum.

ANIMADVERSIONES. - Rmi Consultores quibus harum petitionum studium demandatum fuit, rem pertractarunt tum quoad rationem iuridicam propositae formae, tum etiam quoad generalem opportunitatem taxam cathedratici in Gallia instaurandi. Summa autem propositarum animadversionum hisce redit.

Quoad primum, unanimiter concludebant taxam sub nomine cathedratici ab episcopis propositam, non congruere cum iuridica notione ipsius census cathedratici. Siquidem cathedraticum ex ipsa lege iam definiri potest: Modica quaedam taxa quam « *omnes* ecclesiae vel *beneficia* iurisdictioni Episcopi subiecta, itemque *laicorum confraternitates*, « debent quotannis *in signum subiectionis* solvere Episcopo » (can. 1504).

I. - Hisce prae oculis habitis, iam patet, taxam ab episcopis provinciarum *N.* et *X.* propositam, non gravare nisi parochos seu ecclesias paroeciales: exigitur enim pro numero animarum cuilibet ecclesiae subditarum. Iubente vero citata lege (c. 1504), cathedraticum pensitandum est:

a) ab omnibus ecclesiis episcopi iurisdictioni subiectis: igitur non modo ab ecclesiis paroecialibus, sed etiam a collegialibus, ab oratoriis publicis saecularibus, item ab ecclesiis, capellis, paroeciis saecularibus quibus Regulares praesunt;

b) ab omnibus beneficiis episcopi iurisdictioni subiectis, sive sint perpetua sive manualia; lex enim non distinguit: igitur non modo ab omnibus parochis etiam ad nutum amovibilibus, sed a canonicis quoque qui suam possident specialem praebendam; si autem singuli sustentantur ex massa communi, tunc unicum cathedraticum est ex eadem massa persolvendum; in casu autem haec omnia beneficia omittentur;

c) a confraternitatibus laicorum, auctoritate ordinaria erectis, dummodo ecclesia *propria* utantur; tales autem in Gallia fere nullae sunt, nec licet, iis deficientibus, taxare simplices pias associationes (v. g. Enfants de Marie, Mères de famille) quae utuntur ecclesia paroeciali, ad normam can. 108.

Cf. ad haec, Pallottini, v. *Episcopus*, § III; et consonat doctrina communis, v. g., Benedictus XIV, *De synodo dioecesana*, lib. V, cap. 6 et 7; *Il Monitore Ecclesiastico*, vol. XXXVI, 1911, pag. 364-371; *Acta Apostolicae Sedis*, 1917, pag. 496 ss.

II. - Modus autem cathedraticum exigendi, quem episcopi provinciarum *N.* et *X.* instituere optant (scil. pro rata cuiusque paroeciae incolarum), non convenit ipsi notioni *didrachmae* cathedratici: « nam potius « quam ad lucrum Episcopi, constitutus est hic census a iure in reco- « gnitionem subiectionis et honoris in cathedram episcopalem » (Santi, *Praelect.*, l. III, tit. 39, n. 6); idcirco est taxa *de se* modica, et uniformis esse debet, minime ad reditus ecclesiae, multoque minus ad numerum incolarum augenda. Antiquitus in *duobus solidis aureis* constituta, in Conc. Rom. a 1725 (tit. VIII, c. 4) XX iulios excedere (circ. 10 francs) prohibebatur, salvis consuetudinibus favorabilioribus iam inolitis. E contrario, in casu, non modo cathedraticum hanc summam excederet, sed immo variabile esset, et quidem pro *numero* incolarum, cum quo tamen numero reditus paroeciae non semper aequam proportionem servant; ac praeterea liquet hac ratione non haberi merum « signum recognitionis honoris », sed verum tributum fiscale *personale*, a quo indoles cathedratici summopere abhorret.

Quoad alterum.

Animadversiones propositae non tangunt nisi ex parte tertium postulatum, i. e. Archiepiscopi *Z.*; sed communia omnibus proponi adhuc possunt ad quaestionem de opportunitate, in praesentibus rerum adiunctis, instaurandi in Galliis taxam cathedratici. - Omisso enim quod iam a centenis annis et ultra in Galliis quaevis mentio cathedratici obliterata est (quod quidem non extinguit in ecclesiis officium illud solvendi si restituatur, sed exonerare videtur episcopos ab officio illud ex novo instaurandi); omisso etiam quod, praeter canonicatus praebendatos (quos proposita restitutio non tangit), nulla sunt beneficia aut officia ecclesiastica in Galliis, quae certis tutisque annuis proventibus fruantur, sed immo fere omnes ecclesiae, rurales praesertim, summa egestate premuntur; considerari etiam debet ibidem unicum fere fontem, unde ipsi Archiepiscopi, Episcopi, Vicarii Generales, parochi, cooperatores, ecclesiastici omnes sustentatur, esse collaticiam stipem quae de fidelibus

colligitur sub nomine « Denier du Culte ». Ex ea enim quota pars ab Episcopis in clerum refunditur, unde vicissim a clero cathedraticum Episcopo esset solvendum, et quidem non titulo voluntario, hortationibus et suasionibus dumtaxat adhibitis, ut persolvitur a piis fidelibus obolus pro cultu, sed titulo necessario, per modum impositae taxae; vicissim Episcopi hanc taxam, specie saltem, in sui exclusivum favorem exigerent, quibus insimul non modica quota praefati oboli pro cultu iam destinatur. Id autem prima fronte minus opportunum apparet, nec incommodis vacaret in opinione tum populi tum cleri; ex quo facile suadetur, cur ex quatuordecim ecclesiasticis provinciis quibus Gallia constat, nonnisi duae vel tres usque ad praesentem diem de hoc cathedratico instaurando cogitarunt.

Quod autem innuebatur ab Oratoribus de necessitate consulendi congruae sustentationi officialium Cancellariae Episcopalium, ad quam non sufficiunt ordinariae taxae, id oritur ex non recto supposito, quod videlicet his quoque officialibus destinari non possit pars proventuum ex collecta stipe oboli pro cultu obvenientium; sunt qui id putent, hoc innixi argumento, quod iste « Denier du Culte » invectus sit ad supplendas pensiones olim a Gubernio suppeditatas, ex quibus nulla his officialibus assignabatur; verum haec coarctatio mentis oblatorum satis ab ipsorum proposito aliena videtur, qui id unum dantes intendunt, videlicet necessitatibus subvenire administrorum Dei in sua dioecesi. Ceterum haec necessitas, si exstaret, nonnisi permitteret facultate uti can. 1505 concessa imponendi speciale tributum; non autem huiusmodi tributum vestire nomine et specie subsidii cathedratici, a quo toto caelo differret, quippe quod in mero signo et symbolo recognitionis et honoris erga cathedram Episcopi consistit. - Quare, etc.

Resolutio. - Propositis in plenariis S. C. Concilii comitiis die 13 martii 1920 in Palatio Vaticano habitis, supra recensitis precibus nonnullorum Galliae Ordinariorum, super his Emi Patres rescribendum censuere:

Prout exponitur, non expedire.

Quam resolutionem, referente in audientia insequentis diei infrascripto S. C. C. Secretario, Ssmus Dñus Noster Benedictus divina Providentia Pp. XV approbare et confirmare dignatus est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

DECRETUM

DE EDITIONE TYPICA MEMORIALIS RITUUM

Memoriale Rituum, quod pro aliquibus praestantioribus sacris functionibus in Ecclesiis minoribus a Summo Pontifice Benedicto XIII probatum eiusque iussu editum fuit ac pluries reproductum, nunc iuxta leges liturgicas etiam recentiores diligenti studio revisum atque opportune reformatum, Sanctissimus Dominus noster Benedictus Papa XV, ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto, suprema Sua auctoritate recognovit, atque hanc Memorialis Rituum editionem tamquam typicam habendam esse sancivit: simulque statuit ac declaravit, ut eidem editioni omnes ceterae in posterum conformari atque authentico testimonio comprobari debeant; servatis normis, quae pro editione librorum liturgicorum traditae sunt typographis per decretum eiusdem Sacrae Congregationis n. 4266, die 17 maii anno 1911. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 14 ianuarii 1920.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

DECRETUM

DE EDITIONE TYPICA MISSALIS ROMANI

Evulgata editione typica Breviarii Romani a fel. rec. Pio Papa X, per Decretum Sacrae Rituum Congregationis die 25 martii 1914 approbata, Commissio Pontificia ab eodem Pontifice die 2 iulii 1911 instituta, quae illam editionem, ad normam Bullae *Divino afflatu* et Motu Proprio *Abhinc duos annos* et subsequentium huius Sacrae Congregationis Decretorum, concinnandam curavit, easdem normas prae oculis habens, diligenti studio manus apposuit editioni Missalis Romai instau-

randae. In qua editione, ex altera typica anni 1900 deprompta, illud tantum innovatum est, quod ex recentibus praescriptionibus liturgicis et ex additionibus et variationibus in Breviario typico inductis, consequeretur. Insuper praesenti editioni Missalis Romani adiectae sunt, ad modum Appendicis, Missae propriae pro aliquibus locis approbatae, quae in respectivis festis particularibus, vel in eorum solemnitatibus externis, ubi ex Indulto Sanctae Sedis concessum est, commode adhiberi poterunt. Itaque has mutationes ordinate dispositas, suis locis respective adiunctas et accurate revisas, prouti in hac editione prostant, Sacra Rituum Congregatio, de mandato Sanctissimi Domini nostri Benedicti Papae XV, probari posse censuit. Sanctitas porro Sua, referente infrascripto Cardinali eidem Sacrae Congregationi Praefecto, hanc ipsam editionem suprema Sua auctoritate probavit, eamque uti Typicam habendam esse, cui omnes editiones in posterum conformandae erunt, declaravit atque decrevit.

Contrariis non obstantibus quibuscumque etiam speciali mentione dignis.

Die 25 iulii 1920.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

RITUS SEU FORMULA BREVIOR CONSECRATIONIS ALTARIS IMMOBILIS QUOD AMISIT CONSECRATIONEM OB SEPARATIONEM, ETSI MOMENTANEAM, TABULAE SEU MENSAE A STIPITE: UTI IN CASU DE QUO AGIT CODEX IUR. CAN. IN CANONE 1200, § 1.

Instaurato Altari immobili et mensa, integrum Reliquiarum sepulcrum habente, cum stipite coniuncta, Consecrator sancto chrismate inungat, ad modum crucis, coniunctiones mensae cum stipite in quatuor angulis, quasi illas coniungens, ad singulas cruces dicens: In nómine Pa✠tris et Fí✠lii et Spíritus ✠ Sancti, *recitatis dein orationibus* Maiestátem tuam, *et* Súpplices te deprecámur *iuxta Pontificale Romanum; ac subinde scripto declaret ac testetur praefatum Altare a se, ordinaria vel delegata auctoritate, rite consecratum, uti tale habendum esse et sub eodem titulo quo ipsum ante execrationem gaudebat.*

IV

RITUS ET FORMULA BREVIOR IN CONSECRATIONE ALTARIUM QUAE AMISERUNT CONSECRATIONEM: UTI IN CASU DE QUO AGIT CODEX IUR. CAN. IN CANONE 1200, § 2, NN. 1 et 2.

Pontifex, indutus rochetto et stola alba, vel Presbyter, indutus superpelliceo et stola alba, accedit versus altare et, loco congruenti stans, benedicit aquam cum sale, cinere et vino, incipiens absolute exorcismum salis.

Exorcízo te, creatúra salis, in nómine Dómini nostri Iesu Christi, qui Apóstolis suis ait: Vos estis sal terrae, et per Apóstolum dicit: Sermo vester semper in grátia sale sit condítus; ut sancti ✠ ficéris ad consecratiónem huius altáris, ad expelléndas omnes daémonum tentatiónes; et ómnibus, qui ex te súmpserint, sis ánimae et córporis tutaméntum, sánitas, protéctio et confirmátio salútis. Per eúmdem Dóminum nostrum Iesum Christum Fílium tuum, qui ventúrus est iudicáre vivos et mórtuos, et saéculum per ignem.

℟. Amen.

Deinde dicit:

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus.

Dómine Deus, Pater omnípotens, qui hanc grátiam caélitus sali tribúere dignátus es, ut ex illo possint univérsa condíri, quae homínibus ad escam procreásti, béne ✠ dic hanc creatúram salis, ad effugándum inimícum; et ei salúbrem medicínam immítte, ut profíciat suméntibus ad ánimae et córporis sanitátem. Per Christum Dóminum nostrum.

℟. Amen.

Tum procedit absolute ad exorcismum aquae:

Exorcízo te, creatúra aquae, in nómine Dei Pa ✠ tris, et Fí ✠ lii, et Spíritus ✠ Sancti, ut repéllas diábolum a término iustórum, ne sit in umbráculis huius Ecclésiae et altáris. Et tu, Dómine Iesu Christe, infúnde Spíritum sanctum in hanc Ecclésiam tuam et altáre; ut profíciat ad sanitátem córporum animarúmque adorántium te, et magnificétur nomen tuum in géntibus: et incréduli corde convertántur ad te, et non hábeant álium Deum, praeter te, Dóminum solum, qui ventúrus es iudicáre vivos et mórtuos, et saéculum per ignem.

℟. Amen.

Deinde dicit.

℣. Dómine, exáudi oratiónem meam.

℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus.

Dómine Deus, Pater omnípotens, statútor ómnium elementórum, qui per Iesum Christum Fílium tuum Dóminum nostrum eleméntum hoc aquae in salútem humáni géneris esse voluísti, te súpplices deprecámur, ut, exaudítis oratiónibus nostris, eam tuae pietátis aspéctu sanctí✠fices; atque ita ómnium spirítuum immundórum ab ea recédat incúrsio, ut ubicúmque fúerit in nomine tuo aspérsa, grátia tuae benedictiónis advéniat, et mala ómnia, te propitiánte, procul recédant. Per eúmdem Dóminum nostrum Iesum Christum Fílium tuum: Qui tecum vivit et regnat Deus, per ómnia saécula saeculórum.

℟. Amen.

Tum dicit super cineres:

Benedictio cinerum.

℣. Dómine, exáudi oratiónem meam.

℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus.

Omnípotens sempitérne Deus, parce poeniténtibus, propitiáre supplicántibus, et míttere dignéris sanctum Angelum tuum de caelis, qui bene✠dícat et sanctí✠ficet hos cíneres, ut sint remédium salúbre ómnibus, nomen sanctum tuum humíliter implorántibus, ac semetípsos pro consciéntia delictórum suórum accusántibus, ante conspéctum divínae cleméntiae tuae facínora sua deplorántibus, vel sereníssimam pietátem tuam supplíciter obnixéque flagitántibus; et praesta, per invocatiónem sanctíssimi nóminis tui, ut quicúmque eos super se aspérserint, pro redemptióne peccatórum suórum, córporis sanitátem et ánimae tutélam percípiant. Per Christum Dóminum nostrum.

℟. Amen.

Tum accipit sal, et miscet cineri in modum crucis, dicens:

Commíxtio salis et cíneris páriter fiat. In nómine Pa✠tris, et Fí✠lii, et Spíritus ✠ Sancti.

℟. Amen.

Deinde, accipiens pugillum de mixtura salis et cinerum, mittit in aquam in modum crucis, dicens:

Commíxtio salis, cíneris et aquae páriter fiat. In nómine Pa ✠ tris, et Fí ✠ lii, et Spíritus ✠ Sancti.

℟. Amen.

Deinde dicit super vinum:

Benedictio vini.

℣. Dómine, exáudi oratiónem meam.

℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus.

Dómine Iesu Christe, qui in Cana Galilaéae ex aqua vinum fecísti, quique es vitis vera, multíplica super nos misericórdiam tuam; et bene ✠ dícere et sancti ✠ ficáre dignéris hanc creatúram vini, ut ubicúmque fusum fúerit, vel aspérsum, divínae id benedictiónis tuae opuléntia repleátur, et sanctificétur: Qui cum Patre, et Spíritu sancto, vivis et regnas Deus, per ómnia saécula saeculórum.

℟. Amen.

Deinde mittit in modum crucis vinum in aquam ipsam, dicens:

Commíxtio vini, salis, cíneris et aquae páriter fiat. In nómine Pa ✠ tris, et Fí ✠ lii, et Spíritus ✠ Sancti.

℟. Amen.

℣. Dómine, exáudi oratiónem meam.

℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus.

Omnípotens sempitérne Deus, creátor et conservátor humáni géneris, et dator grátiae spirituális, ac largítor aetérnae salútis, emítte Spíritum sanctum tuum super hoc vinum cum aqua, sale et cínere mixtum; ut armátum caeléstis defensióne virtútis, ad consecratiónem huius altáris tui proficiat. Per Dóminum nostrum Iesum Christum Fílium tuum: Qui tecum vivit et regnat in unitáte eiúsdem Spíritus Sancti Deus, per ómnia saécula saeculórum.

℟. Amen.

Postea cum praemissa aqua benedicta facit maltam, seu coementum quod benedicit, dicens:

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus.

Summe Deus, qui summa et média ímaque custódis, qui omnem creatúram intrínsecus ambiéndo conclúdis, sanctí✠fica et béne✠dic has creatúras calcis et sábuli. Per Christum Dóminum nostrum.

℟. Amen.

Coementum benedictum reservatur et residuum aquae benedictae funditur in sacrarium.

Deinde consecrator, accedens ad altare, signat cum pollice dexterae manus de Chrismate confessionem, id est sepulchrum altaris, a quo ablatae sunt Reliquiae, in quatuor angulis signum crucis, et dicens, dum unamquamque crucem facit:

Conse✠crétur, et sancti✠ficétur hoc sepúlchrum. In nómine Pa✠tris et Fí✠lii, et Spíritus ✠ Sancti. Pax huic dómui.

Deinde recondit ibi vasculum cum Reliquiis et aliis in eo inclusis veneranter, atque accipiens lapidem, seu tabulam, qua debet claudi sepulchrum, facit cum pollice crucem de Chrismate subtus in medio ejus, dicens:

Conse✠crétur et sancti✠ficétur haec tabula (*vel* hic lapis), per istam unctiónem et Dei benedictiónem. In nómine Pa✠tris, et Fí✠lii, et Spíritus ✠ Sancti. Pax tibi.

Et mox, coemento benedicto adhibito, adiuvante, si opus fuerit, coementario, ponit et coaptat tabulam, seu lapidem, super sepulchrum, claudens illud, et dicit:

Orémus.

Deus, qui ex ómnium cohabitatióne Sanctórum, aetérnum maiestati tuae condis habitáculum, da aedificatióni tuae increménta caeléstia: et praesta; ut quorum hic Relíquias pio amóre compléctimur, eórum semper méritis adiuvémur. Per Christum Dóminum nostrum.

℟. Amen.

Tunc, coementario adiuvante, cum eodem coemento firmat ipsam tabulam, seu lapidem, super sepulchrum: deinde ipse facit crucem desuper ex Chrismate cum pollice dexterae manus, dicens:

Signé✠tur et sancti✠ficétur hoc altáre. In nómine Pa✠tris, et Fí✠lii, et Spíritus ✠ Sancti. Pax tibi.

Suprascripti ritus seu formulae breviores Consecrationis altarium execratorum concordant cum originalibus approbatis. In fidem, etc.

Ex Secretaria S. Rituum Congregationis, die 9 septembris 1920.

Philippus Di Fava, *S. R. C. Substitutus.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

AVVISO

La Direzione dell' « Annuario Pontificio » presso la Segreteria di Stato interessa vivamente gli Illmi e Rmi Ordinari delle diocesi, i collegi prelatizi i Superiori generali degli Ordini religiosi, i Rettori dei collegi ecclesiastici e tutti i dignitari appartenenti alla Corte pontificia a volerle trasmettere in tempo utile le relazioni e rettifiche occorrenti per la edizione dell'« Annuario » pel prossimo anno 1921, in conformità della lettera circolare dell'Emo sig. Cardinale Gasparri, Segretario di Stato, in data 15 luglio 1915, e delle particolari istruzioni ricevute al momento delle nomine e promozioni.

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

6 agosto 1920. Mons. Alberto Vassallo di Torregrossa, arcivescovo titolare di Emesa, *Nunzio Apostolico presso la Repubblica del Paraguay*.

1 settembre » Mons. Enrico Gasparri, arcivescovo titolare di Sebaste, già Nunzio Apostolico in Colombia, *Nunzio Apostolico nel Brasile*.

» » » Mons. Francesco Marmaggi, arcivescovo titolare di Adrianopoli, *Nunzio Apostolico presso la Real Corte di Rumenia*.

» » » Mons. Luigi Maglione, arcivescovo titolare di Cesarea di Palestina, *Nunzio Apostolico presso la Confederazione Svizzera*.

18 » » L'Emo sig. Card. Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, *Protettore della Confraternita di Santa Wivine nella Chiesa parrocchiale di Notre-Dame du Sablon di Bruxelles*.

21 » » Il Rev. P. Maestro Agostino Ruelli, dell'Ordine Eremitano di Sant'Agostino, *Sotto-Sacrista dei Sacri Palazzi Apostolici*.

27 » » Mons. Giuseppe Pizzardo, *sotto-segretario della S. Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari*.

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Protonotario apostolico ad instar participantium:

30 maggio 1920. Mons. Arturo Lane, della diocesi di Oregon-City.

Prelati Domestici di S. S.:

20 maggio 1920. Mons. Michele G. Phelan, dell'archidiocesi di New-York.
» » » Mons. Edoardo G. Flynn, della medesima archidiocesi.
1 settembre » Mons. Giovanni Pepe, della diocesi di Lucera.
» » » Mons. Giacomo Pellegrini, della medesima diocesi.
9 » » Mons. Pietro Tacci, della diocesi di Tolentino.
12 » » Mons. Marcellino Basaldua y Muguruza, della diocesi di Camagüey.
14 » » Mons. Lorenzo Luigi Dunphy, della diocesi di Lincoln.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

20 luglio 1920. Al sig. cav. Arnoldo Giuseppe M. Gilissen, della diocesi di Harlem.
15 settembre » Al sig. barone Antonio van Wynbergen, dell'archidiocesi di Utrecht.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

20 agosto 1920. Al sig. cav. Nicola Bevilacqua, della diocesi di Vicenza.
22 » » Al sig. dottor Gonzalo Saverio d'Almeida Garret, della diocesi di Portalegre.
27 » » Al sig. avvocato Giacomo Flaherty, dell'archidiocesi di Filadelfia.
9 settembre » Al sig. Enrico Adolfo du Bellet.
13 » » Al sig. cav. Giuseppe Frascari, Cameriere d'onore di Spada e Cappa di Sua Santità.
15 » » Al sig. conte Enrico Pocci, Cameriere segreto di Spada e Cappa di Sua Santità.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

3 settembre 1920. Al sig. Enrico Vuillemenot, Maggiore della Guardia Palatina d'onore.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

11 settembre 1920. Al sig. ing. Cristoforo De Luise, dell'archidiocesi di Napoli.
» » » Al sig. avv. Gennaro Grieco, della medesima archidiocesi.
12 » » Al sig. Pietro Nardoni, di Roma.
13 » » Al sig. prof. Carlo Costantini, di Roma.

La Commenda dell' Ordine di S. Silvestro Papa:

13 settembre 1920. Al sig. Carlo Sebastiani, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

31 agosto 1920. Al sig. Luigi Aquilani, di Roma.
9 settembre » Al sig. Federico Bruno, della diocesi di Savona.
» » » Al sig. Girolamo Catenacci, di Roma.
10 » » Al sig. Giuseppe Coronas y Arrue, dell'archidiocesi di Santiago di Cuba.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

2 settembre 1920. Mons. Giacomo Vallée, del Patriarcato di Venezia.
13 » » Mons. Giuseppe Kirleir, dell'archidiocesi di Filadelfia.

Cameriere Segreto di Spada e Cappa soprannumerario di S. S.:

18 settembre 1920. Il sig. conte Giuseppe Dalla Torre, della diocesi di Padova.

Cameriere d'onore in abito paonazzo di S. S.:

2 settembre 1920. Mons. Francesco Silvestrini, del Patriarcato di Venezia.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

27 agosto 1920. Il sig. Emmanuele Villagran Prado. dell'archid. di Messico.
2 settembre » Il sig. Alessandro Antonio Paolo Weryha-Darowski, della diocesi di Luck-Zytomir.
24 » » Il sig. Ermanno Francesco Gustavo de Greve-Dierfeld, della diocesi di Treviri.

NECROLOGIO

20 agosto 1920. Mons. Costante Giovanni Prudhomme, vescovo titolare di Gerra, vicario apostolico del Laos (Indocina).
3 settembre » L'Emo signor Cardinale Vittoriano Guisasola y Menendez, arciv. di Toledo, patriarca delle Indie Occidentali.
18 » » Mons. Teodoro Kappenberg, vescovo titolare di Sozopoli, ausiliare di Münster.
» » » Mons. Giovanni M. Pellizzari, vescovo di Piacenza.
» » » Mons. Lodovico Balás de Sipek, vescovo di Rosnavia.
19 » » Mons. Vincenzo Giacomo Sanchez de Castro, vescovo di Santander.
27 » » Mons. Giambattista Arista, vescovo di Acireale.